

Emily Barr

Bedrieglijk

Vertaald door Marie-Christine Ruijs

ARENA

Oorspronkelijke titel: *The Sisterhood*

© Oorspronkelijke uitgave: 2008 by Emily Barr

© Nederlandse uitgave: Arena Amsterdam, 2008

© Vertaling uit het Engels: Marie-Christine Ruijs

Omslagontwerp: HildenDesign, München

Foto voorzijde omslag: Trevillion Images / Jon Hatfull

Foto achterzijde omslag: Roderick Field

Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978-90-6974-985-3

NUR 305

Proloog

Helen *De volgende zomer*

Zodra ik van het vliegveld kom, kijk ik verbaasd om me heen. Ik ben aan de andere kant van de wereld. Ik ben nog nooit zo ver van huis geweest. Verder dan dit kan ik niet komen, tenzij ik naar de ruimte zou gaan.

De lucht is helder, en ik haal diep adem. Ik ben opgelucht dat ik uit het vliegtuig ben, weg van de horden vreemdelingen en de muffe lucht. Niets ziet er hier opvallend anders uit, maar toch voelt het vreemd. Ik ben losgesneden, gedesoriënteerd. Twee dagen geleden was ik in Spanje. De dag daarvoor was ik in Frankrijk. Het is verwarrend om zo ver weg te zijn van alles wat ik ken.

Ik kijk om me heen, zoekend naar een taxi. Ik haal het stukje papier uit mijn zak, ook al heb ik haar adres lang geleden al uit mijn hoofd geleerd.

‘Ik zoek ergens in Ponsonby een plek om te overnachten,’ zeg ik tegen de chauffeur.

Hij kijkt van mij naar mijn grote rugzak. ‘Een hotel?’ vraagt hij. ‘Een *backpackers*? Er zit er een in Ponsonby. Een leuke plek, heb ik gehoord.’

Ik denk even na. De dagen dat ik te bang was om in een hostel te slapen liggen ver achter me, besluit ik.

‘Dat zou perfect zijn,’ zeg ik. Ik stap in en ga op de achterbank zitten. Met mijn glimlach laat ik Auckland zien dat ik me er thuis wil voelen. Ik ben een Europese backpacker die graag in hostels overnacht.

Ik zal haar vinden. Deze keer wordt alles anders.

Ik haal diep adem in de taxi. Ik heb gedaan wat ik kon om alle dingen te vergeten die vorig jaar zijn gebeurd. Ik gooi mijn donkere haar naar achteren en trek de zoom van mijn jurk naar beneden, bijna tot mijn knieën. Vorig jaar is voorbij. Om die reden ben ik hier. Het vormt allemaal een onderdeel van mijn verhaal.

Terwijl het vlakke, groene landschap aan me voorbijtrekt, realiseer ik me hoeveel volwassener ik ben geworden. Ik was niemand toen dit begon. Ik was niets. Ik hing maar wat rond, thuis in Frankrijk, pratend met mijn kleine broertje. Ik lag in de zon te wachten. Ik wachtte en wachtte tot er iets zou gebeuren.

‘Je moet er zelf voor zorgen dat er iets gebeurt,’ zei Tom ooit tegen me. We lagen bij het zwembad. Ik probeerde hem zover te krijgen dat hij iets te drinken voor me haalde. We hadden al dagen niets uitgevoerd. ‘Niets gebeurt zomaar.’

‘En hoe moet ik dat dan doen?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op en strekte zijn armen en benen uit, als een zeester.

Ik wist dat hij gelijk had. Uiteindelijk zorgde ik er ook voor dat er iets gebeurde.

Ik beleefde een avontuur dat nog steeds niet is afgelopen. Hier ben ik dan, een jaar en tien maanden verder, in Nieuw-Zeeland. Ik had nooit gedacht dat mijn pad hiernaartoe zou voeren.

Eindelijk heb ik het vertrouwen om mijn eigen ding te doen. Ik weet wat ik wil, en ik blijf in Ponsonby tot ik het heb. Ik zal haar vinden, en deze keer komt het helemaal goed. Dit is nog maar het begin.

Een

Elizabeth Greene
Londen, 31 oktober

Het was Halloween, en een paar mensen droegen stomme kostuums. Niemand lette op hen. Ik stond in de metro met mijn handen om een rode stang geklemd, me overgevend aan het eeuwige gedrang van het spitsuur, toen ik besloot dat ik mijn best moest gaan doen. Toen Steve en ik iets kregen, waren we zevenentwintig en naïef geweest. Nu naderden we de veertig en leek de hypotheek op onze flat het enige wat bij onze leeftijd paste.

Het was normaal dat onze relatie tot een sleur was geworden. Ik zag een enorme tractor voor me die een modderige akker doorploegde. Daar waren we, Steve en ik, kleine figuurtjes die voortstompelden in een enorme voor. Hij probeerde me een voetje te geven, maar ik viel weer in de modder. Hij klom op mijn schouders, maar we verloren ons evenwicht. Mijn haar was bedekt met vochtige aarde. We zaten vast. Dat dacht ik tenminste met Halloween. Mijn leven was een sleur. Ik deed het werk waarvoor ik zestien jaar eerder als tussenoplossing had gestudeerd, terwijl mensen die Engels gestudeerd hadden en die niet bij de media wilden werken, de verkorte lerarenopleiding deden als iets om op terug te vallen. Het lesgeven verveelde me, maar ik wist niet wat ik anders moest doen.

Iemand slingerde tegen me aan. 'Sorry,' zei ik zonder na te denken.

Veel mensen die ik kende, hadden baby's. Misschien was dat

goed, dacht ik. Misschien gaf het je relatie een nieuw doel. Misschien kreeg je als stel met een baby iets om naar te kijken, iets anders dan elkaar. Je had in elk geval iets om over te praten, onophoudelijk. Maar ik wilde geen baby, en Steve ook niet. Ik wilde op vakantie. Ik probeerde erachter te komen of ik als verrassing iets voor Steve kon regelen, of hij een paar weken vrij kon krijgen van zijn werk, en hoe ver we konden reizen zonder te vliegen. Ik dacht aan Italië of Rusland, of een grote treinreis over de trans-Siberische spoorlijn. Sinds we een jaar geleden hadden besloten niet meer per vliegtuig te reizen, waren we niet verder van huis geweest dan Brighton. Hoewel we het er vaak over hadden om de Eurostar te nemen en een romantische vakantie te beleven op Europese stations met grote klokken en goedgeklede mensen, leek Steve het uitstapje van deze zomer te willen beperken tot een weekendje Glas-tonbury.

Ik zuchtte toen de deuren opengingen en nog eens tweeëntwintig mensen zich naar binnen worstelden. Mijn schouders werden zoals gewoonlijk tegen die van alle anderen om me heen gedrukt. Ik blies het haar uit mijn gezicht en probeerde me niet claustrofobisch te voelen. Ik haatte het gevoel dat ik mislukt was. De dromen die ik had gehad toen ik jong was, hadden niets te maken met twee keer per dag opgepropt in de metro te staan. Ze gingen niet over het door de strotten duwen van D.H. Lawrence bij niet-responsieve vijftienjarigen, terwijl iedereen in de klas – met inbegrip van mezelf – zich liever te buiten zou gaan aan drank, sigaretten en seks. Ik had genoeg van mijn leven en ik maakte me ook zorgen om mijn relatie. Vorige week had ik er veel tijd en moeite in gestoken om Steve te verleiden. Tot mijn afgrijzen was dat moeilijk geweest. Ik had hem moeten dwingen, en daarvoor hadden we al maanden geen seks meer gehad. Vanavond ging ik het weer proberen.

Steve was de liefde van mijn leven. Vanaf het moment dat we elkaar leerden kennen, hoorden we bij elkaar. Hij was een deel van me. In die jaren waren we beste vrienden, minnaars en *soul mates* geweest. We waren altijd elkaars gelijke. Nu voelde het opeens niet

goed. We waren afstandelijk en een beetje wantrouwig ten opzichte van elkaar. Ik vroeg me af of we uit elkaar zouden gaan. Dat was ondenkbaar. Ik wilde dat we getrouwd waren, want dan zou het moeilijker zijn om uit elkaar te gaan. We hadden geen van beiden willen trouwen. We waren al op zoveel bruiloften van vrienden geweest dat een eigen bruiloft zijn aantrekkingskracht al lang verloren had: dan hadden we een ceremonie na moeten spelen die we al vele keren hadden doorgenomen, of we hadden heel zelfbewust voor iets anders moeten kiezen. Daar bovenop was ik al een keer getrouwd geweest, gedurende twee verdrietige jaren toen ik begin twintig was. Ik was met mijn vriendje van de universiteit getrouwd en had me vreselijk volwassen gevoeld. Mijn vader had de burgerlijke stand en een feest in de bovenkamer van een pub in de Lanes in Brighton betaald. Al binnen een half jaar kon ik het nauwelijks nog verdragen om naar mijn echtgenoot te kijken. Ik had het nooit zo zien zitten om een twee keer gescheiden vrouw te zijn. Dat was nog een reden waarom ik niet met Steve was getrouwd.

De metro reed mijn station binnen en toen ik uitstapte, besloot ik opeens vol overtuiging dat ik al het mogelijke moest doen om ons weer dichterbij elkaar te brengen. Ik zou die avond beginnen met een ironisch Halloweenfeestje voor ons tweeën. We zouden dronken worden, lachen, gek doen, en ons herinneren waarom we ook alweer bij elkaar waren. Als ik dronken genoeg was, zou ik het gesprek naar mijn onzekerheid sturen, naar vakanties en het feit dat het leven lang niet meer zo leuk was als het hoorde te zijn. Maar eigenlijk was ik waardeloos in het spelen van spelletjes. Ik zou iets drinken en Steve precies vertellen wat ik voelde. Daarna was hij aan zet.

Het was een frisse, heldere dag, zelfs in Londen. De lucht die ik inademde, was doortrokken van uitlaatgassen maar ik was het gewend. Zodra ik de stad uit ging, protesteerden mijn longen tegen de frisse lucht. De zon was achter een torenblok verdwenen, laag in de hemel, maar alles boven me was blauw en wolkeloos. Mijn adem vormde wolkjes voor me, en de bijtende kou van de naderende

avond maakte dat mijn neus rood was en mijn vingertoppen gevoelloos. Ik wierp vijftig pence naar de dakloze jongen op de stoep, me bewust van de ontoereikendheid van mijn symbolische gebaar, want hoe moest hij de winter nou doorkomen met een dunne slaapzak en een munt van vijftig pence? Daarna vergat ik hem weer en ging naar Waitrose.

Boodschappen doen bij Waitrose had altijd iets troostends. Dat was wel heel wanhopig, maar het was niet anders. Het was een aparte wereld, waar alles schoon en ordelijk was. Ik kreeg meteen het gevoel dat ik de zaken weer op de rails zou kunnen krijgen.

Als ik een redelijk Halloweenmaal kon produceren, zou alles gaan zoals ik wilde. Ik banjerde rusteloos rond, terwijl ik mijn gedachten op een rijtje probeerde te zetten. In mijn onrust vulde ik een mandje met een grote pompoen, een paar zakken chips, twee pizza's, twee flessen dure champagne en een doosje Belgische bonbons. Daarna voegde ik er, bijna hysterisch, een oranje plastic tafellaken met heksen aan toe, twee zwarte puntmutsen en twee plastic champagneglazen met spinnen erop. Niet zo lang geleden was Steve dol geweest op zoiets kitscherigs. We beleefden regelmatig dronken, gekke avondjes samen, waarbij we elkaar treiterden tot we niet meer konden van het lachen en de hele nacht opbleven. Ik twijfelde over schmink, maar besloot dat ik er beter niet boos uit kon zien. Wel zou ik mijn make-up bijwerken. Ik zou sexy ondergoed aantrekken.

Jaren geleden, op mijn dertigste verjaardag, hadden Steve en ik met zijn tweeën een feestje gevierd. We hadden net ons appartement gekocht. Hij had gekookt en we hadden gedronken en gelachen en gegeten, en daarna hadden we op de bank gezeten met de gordijnen open en de lichten uit, pratend tot het licht werd. Ik aanbad Steve. Ik hield hartstochtelijk van hem vanaf de dag dat ik hem had ontmoet en ik zou hem niet laten gaan.

Opgewonden kwam ik thuis. We woonden op de twee bovenste etages van een groot rijtjeshuis in Kentish Town. We woonden daar al jaren, sinds ons negenentwintigste, terwijl onze vrienden een

voor een gezinnen hadden gekregen en naar de suburbs en nog verder weg waren verhuisd, meestal vlak voor de komst van de tweede baby. De enige mensen die ik nog in deze buurt kende waren winkeliers, de barman in de buurtkroeg en een paar burens.

De grote zwarte deur sloeg achter me dicht. Ik ging door de stapel post heen, maar er zat niets voor ons tussen. Ik opende de voordeur, een goedkoop triplex geval in de gang, en sprong de trap met twee treden tegelijk op.

‘Hoi!’ riep ik. Ik had een hekel aan het geluid van mijn stem in een mogelijk lege ruimte. ‘Ik ben terug,’ voegde ik eraan toe, terwijl mijn stem wegstierf. Ik luisterde. Boven klonken voetstappen.

‘Lizzy!’ riep Steve. Het klonk alsof er een kudde olifanten naar beneden sjokte. Hij sloeg de laatste vijf treden met een sprongetje over, met een dreun voor me landend. Hij glimlachte breed, maar zag er onzeker uit.

Hij had zich na zijn werk omgekleed en droeg een ruimzittend shirt dat bijna tot aan zijn middel openhing. Hij was pas geleden afgevallen, waardoor ik me bewust werd van het feit dat ik dat niet was. Hij probeerde zijn terugtrekkende haargrens te compenseren door het restant van zijn haar te laten groeien, zodat het tot over zijn kraag viel. Tot mijn verbazing zag hij er daardoor gedistinctieerd uit. Het paste bij zijn gezicht.

Hij haalde een hand door zijn haar.

‘Je bent er weer!’ riep hij uit, fronsend en glimlachend tegelijk. ‘Wat ben je vroeg!’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Misschien een beetje,’ zei ik. ‘Ik ben voor de verandering eens om vier uur van school weggegaan.’ Ik hield mijn handen omhoog, een volgeladen boodschappentas aan elke kant. ‘Ben naar Waitrose gegaan. Om spullen te halen voor vanavond.’ Ik luisterde naar mezelf. Ik hoorde dat ik nerveus klonk, omdat ik woorden oversloeg. De sfeer was vreemd.

Steve knikte. ‘Oké. Leuk. Ik moet nog even wat opruimen boven. Over een minuut ben ik terug.’

‘Tuurlijk.’

Steve was vaak eerder thuis dan ik, ook al hoorde hij tot half zes te werken. Ik snapte nooit hoe hij dat deed, maar erover nadenkend wist ik dat ik meestal tot na vieren bleef en dat hij zijn snor vaak vroeg drukte. Ik werkte verder van huis dan hij. Mijn school was in Pimlico. Ik moest acht haltes reizen op twee metrolijnen, terwijl hij tien minuten op zijn fiets zat. Alles bij elkaar was het ook wel logisch.

Ik keek om me heen in de keuken. Er stonden twee afgewassen kopjes op het afdruiprek. Verder was het smetteloos. Onze keuken stond vol met goedkope houten kastjes die we blauw en geel hadden geverfd nadat we jaren geleden tijdens een vakantie Monets huis hadden bezocht. Ik herinnerde me dat ik me trots en volwassen had gevoeld toen ik met een kwast in mijn hand op een trapje had gestaan. Nu was het wat sjofel, maar het was thuis en ik had het niet willen veranderen omdat de geschiedenis van mij en Steve, de herinneringen aan onze gelukkige tijd, met deze keuken verbonden waren.

Ik zette de radio aan om mezelf in een feeststemming te brengen. Radio 4 verhaalde gretig over een verslaggever van een Britse krant die in Irak ontvoerd was. Ik wist zeker dat mijn adrenalinegehalte niet omhoog zou schieten door de details van dat bericht zodat ik opeens onweerstaanbaar zou worden, dus draaide ik aan de knop. Uiteindelijk vond ik een zender met easy listening, waardoor ik in de stemming van Sinatra kon proberen te komen die 'Something Stupid' zong. Ik koelde de champagne in het vriesvak en schonk een gin-tonic voor mezelf in. Ik holde de pompoen zo goed mogelijk uit en deed het zielige hoopje schraapsel in een kom in de ijskast, waar het vermoedelijk nog een week zou staan voor we het zouden weggooien.

Tegen de tijd dat Steve weer te voorschijn kwam, was de oven voorverwarmd voor de pizza's en was de tafel gedekt met het smakeloze tafelkleed en vijf kaarsen. Ik was tevreden met het totaaleffect. Ik had er zelfs aan gedacht om de woonkamerdeur te sluiten, de lichten uit te doen en de gordijnen dicht te trekken, om kinde-

ren te ontmoedigen bij ons aan te bellen voor een *trick-or-treat*. Nu hoefde ik alleen nog maar naar boven te gaan om iets feestelijks aan te trekken.

Ik zong genietend mee met de muziek. Steve kwam weer naar beneden en ik hield op met zingen, met de woorden 'I love you' in mijn keel, me opeens verlegen voelend.

Hij keek om zich heen.

'Zo,' zei hij. Hij deed zijn best om goedkeurend te klinken.

'Vind je het mooi?' Ik hield mezelf voor dat zijn reactie op zichzelf stond, alsof de hele avond er niet op gericht was om hem terug te krijgen.

Hij glimlachte warm en legde een arm om mijn schouders.

'Natuurlijk vind ik het mooi. Wat kan ik doen?'

Ik nestelde me tegen hem aan, genietend van het zeldzame lichaamscontact.

'Heb je boven alles uitgedaan? Zodat het lijkt alsof we weg zijn?'

'Bang dat je leerlingen je komen belagen?'

'Die wonen te ver weg. Godzijdank. Maar ik ben wel bang voor de plaatselijke vijfjarigen.'

'Bang voor dronken tieners gewapend met bloem en eieren.'

'Vuurwerk en pistolen zul je bedoelen.'

'Nou, boven is alles in elk geval uit.'

We deden de pizza's in de oven en ik trok de eerste champagnefles open. De plastic flûtes tikten met een dof geluid tegen elkaar.

'Proost,' zei Steve, die aan tafel ging zitten. De sfeer tussen ons was opeens vreemder dan hij had moeten zijn. Ik keek naar hem, de mooie man die me jaren had aanbeden, die me had laten lachen en huilen van geluk. Mijn eerste echtgenoot had niets voorgesteld. Steve betekende alles voor me. Ik dwong mezelf te praten. Ik moest het ronduit in zijn gezicht zeggen.

'Oké,' zei ik neutraal. 'Steve. Liefje. Ik denk dat we het over een paar dingen moeten hebben.'

Steve staarde naar de tafel.

'Een paar dingen?' Hij snoof zacht. 'Ja. Ik vroeg me al af of je iets had opgepikt.'

Ik keek hem verbaasd aan. ‘Wat dan?’

‘Zeg jij het maar.’

‘Nee. Jij moet het zeggen.’

‘Jij bent begonnen.’

‘Ik geloof niet dat ik “iets heb opgepikt”?’ Ik probeerde mijn zorgen onder te brengen in een context van dingen oppikken. Het lukte me niet.

‘Maar wat wilde je zeggen?’ vroeg hij, spelend met zijn plastic glas, een glas dat er opeens stom uitzag.

‘Ik moet naar de wc,’ kondigde ik aan, plotseling bang. ‘Daarna moeten we met elkaar praten.’

‘Afgesproken.’

Ik keek hem aan. Hij knipoogde glimlachend. Het was een schaduw van hoe we bij elkaar waren geweest, een spoor van vroegere tijden. Ik voelde mijn angst groeien, omdat ik merkte dat de fundamenten van mijn leven verschoven.

Ik strompelde naar boven, al een beetje dronken. Daarbij begon ik lichtelijk in paniek te raken. Ik kende Steve vanbinnen en vanbuiten, en ik wist dat hij me iets ergs ging vertellen. Iets rampzaligs. Ik vroeg me af of hij ziek was. Hij was veel afgefallen. We hadden het er niet over gehad.

Ik staarde in de badkamerspiegel met de smalle mozaïekrand. Ik verstopte me voor wat er zou komen. Ik zag dat mijn wangen roze en mijn ogen groot waren door de angst en de alcohol. Ik haalde mijn vingers door mijn krullen en probeerde positief te zijn.

Ik zag er goed uit. Ik was iets zwaarder dan ik zou willen, maar mijn gelaatstrekken waren sterk en gelijkmatig. Ik zag er een beetje stom uit in mijn werkkleren, dus besloot ik iets anders aan te trekken. Dit moest ik het hoofd bieden in wat Steve mijn ‘zondagse plunje’ noemde.

Toen bedacht ik me. Ik ging me niet boven in de badkamer verstoppen. Ik ging geen jurk aantrekken. Het was geen sollicitatiegesprek. Het ging enkel om Steve en mij. Ik zei alles tegen hem. We waren partners. Hij had vast financiële moeilijkheden. Samen kwamen we er wel uit.